

Z Historie: Matka Boží jako nebeská vojevůdkyně, která pomáhá křesťanům ve spravedlivé válce proti pohanům, mohamedánům a heretikům, již vojenskou agresí chtějí zničit Kristovo království

- CZ24 News | 24. února 2020

ČESKO: Církevní tradice chápala Matku Boží i jako nebeskou vojevůdkyni, která pomáhá křesťanům ve spravedlivé válce proti pohanům, mohamedánům a heretikům, již vojenskou agresí chtějí zničit Kristovo království

Pan kazatel Církve bratrské dr. Pavel Černý ve své filipice proti mariánskému sloupu v internetovém časopise *Christnet* z 18. ledna názorně ukázal, jak si představuje dialog s katolíky

Je ochoten maximálně připustit Marii (pouze jednou používá i označení Panna) jako „něžnou maminku“, „statečnou ženu, která před dvěma tisíci lety přijala riskantní těhotenství...“, uznává, že jsou mnohé mariánské obrazy a sochy, které korespondují s evangeliem. Zároveň ale píše o „*strašlivých zkresleních a deformacích poslání této úžasné a pokorné ženy velké víry v Boha...*“

Panu dr. Černému vadí především prezentace **Panny Marie jako ochránčiny statečných katolických bojovníků, kteří bránili v minulosti svou víru a teritorium proti agresí heretiků a nekřesťanů. Od prvopočátku byla Panna Maria v Tradici, druhém prameni víry, který protestanté neuznávají (Lutherovo „Sola Scriptura“, pouze Písmo), takto chápána.** Avšak i sám Nový zákon, neomylný zdroj víry přijímaný i protestanty, tudíž i dr. Černým, prezentuje Matku Boží též jako „bojovnici“, nebo přinejmenším jako patronku bojovníků za spravedlivou věc. Když v Magnificatu Panna Maria říká, že Pán „*divy učinil svou mocí, rozptýlil ty, kteří pyšně smýšlejí ve svém srdci, sesadil mocné z trůnu a povýšil ponížené, lačné nasýtil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou, ujal se Izraele, svého služebníka, jsa pamětliv svého milosrdenství...*“ (Luk 1,51-4), pak je jasné, že toto nepůjde bez spravedlivého boje, neboť ti mocní neopustí dobrovolně své trůny, které si neprávem přivlastnili, stejně tak boháči, již podvodně získali své majetky na úkor druhých, ani ti, kdo utiskují Izrael, mu nedají dobrovolně svobodu.

V Apokalypse potom žena oděná sluncem s měsícem pod nohama, v níž někteří vykladaatelé vidí Církev, jiní Pannu Marii, bojuje s drakem, symbolem satana a mocností nepřátelských Kristu (Zjev 12,13). Koneckonců Nový zákon mnohokrát zdůrazňuje bojový charakter Kristova poslání, nejzřetelnější je to u sv. Pavla, jenž píše, že Kristus „*musí kralovat, dokud nepoloží všechny nepřátele pod své nohy...*“ (1 Kor 15,25). Panna Maria, bytostně spjatá se svým Božským Synem, nemůže mít tedy opačné zaměření, není jenom „něžnou maminkou“ a „pokornou ženou“, ale zároveň i bojovnicí za pravdu, kterou je sám její syn Ježíš, on přece řekl: „*Já jsem Cesta, Pravda i Život.*“

Proto církevní tradice od nejstarších dob chápala Matku Boží i jako nebeskou vojevůdkyni, která pomáhá křesťanům ve spravedlivé válce proti pohanům, mohamedánům a heretikům, již vojenskou agresí chtějí zničit Kristovo království. Naše nejznámější moravské poutní místo Sv. Hostýn výslovně připomíná tuto roli Panny Marie, která nadpřirozeně zakročila proti zločinným pohanským hordám. Říjnový svátek Panny Marie Růžencové byl rovněž

ustanoven na památku nadpřirozeného zásahu Matky Boží v námořní bitvě u Lepanta r. 1571, kdy muslimští Turci se pokusili o invazi do Itálie. Mohli bychom pokračovat dále, neboť je mnoho míst, kde Panna Maria vyslyšela prosby obránců nějakého ohroženého města nebo teritoria a svojí přímluvou vyprosila Boží zázrak, kdy početně slabší katoličtí bojovníci přesto zvítězili nad přesilou nepřátel. Přesně toto se odehrálo i r. 1648, kdy protestantští Švédové obléhali katolickou Prahu. Neúspěšně, neboť Panna Maria pomohla.

Právě toto panu kazateli Černému tolik vadí. Nemůže strpět, že protestanté jsou zde nikoli v roli utiskovaných a pronásledovaných obětí, jak je české učebnice dějepisu již více než sto let představují, ale ve zcela opačné pozici agresorů, kteří vraždí, drancují a loupí, zatímco katolíci byli skutečnými oběťmi, jimž Panna Maria účinně pomohla. Právě toto je kamenem úrazu naprosté většiny českých protestantů. Zvykli si na jednoduché klišé, černobílé vidění dějin, že oni byli pořád jenom nevinnými oběťmi kruté katolické perzekuce, nositeli ideálu náboženské svobody a volnosti člověka, zatímco katolíci v čele s Habsburky a jezuity těmi nejhoršími utiskovateli, tyrany a vrahy. Tento piedestal mučedníků svobody svědomí nemíní ani na okamžik opustit.

Jenže historická pravda je jiná než ta, kterou českému národu vtloukali do hlav od školních let liberálové za první republiky, komunisté po II. světové válce a nyní v tom pokračuje současná politická reprezentace. Ne, nejsme jednostranní a netvrdíme, že je nutno obrátit znaménka plus a minus, pouze chceme říci, že události kolem Bílé hory a habsburské rekatolizace byly mnohem složitější, než jak je zodpovědní činitelé „předkládají národu k věření“. Samozřejmě neomluvitelné násilí ze strany katolíků vůči protestantům tenkrát existovalo a nebudeme říkat, že ne. Jeho kritiky nebyli jenom postižení evangelíci, ale i pražský arcibiskup kardinál Arnošt Harrach, jezuita a profesor filozofie v Praze Roderigo Arriaga, kapucín Valerián Magni, později potom i Jiráskem pomlouvaný „hubitel českých knih“ Antonín Koniáš. Jenže ono existovalo i přinejmenším stejné násilí protestantů vůči katolíkům, o němž mluvit je v tzv. „slušné společnosti“ neustále tabu, žel je tomu tak i v katolických řadách, neboť žijeme přece v době ekumenismu!

„Černého Petra“ mají jenom katolíci. Oni znásilnili svobodu svědomí protestantské většiny obyvatelstva a dopouštěli se krutostí na ubohých českých evangelících. Říci, že toto se dělo i v opačném pořadí, je neekumenické a nesnášenlivé. Katolíkům nepřísluší nic jiného, než činit pokání za svou pobělohorskou minulost a neustále odprošovat protestanty. Že by se také oni přiznali k násilí a krutostem na katolících, o tom si můžeme nejspíš nechat jenom zdát. Článek dr. Černého to jasně dokazuje.

Je pravda, že za období let 1620-1781 bylo v českých zemích pro svoji víru popraveno několik desítek tajných protestantů, kteří odmítli přijmout katolicismus (zdroj: A. Podlaha: Sběrka pramenů církevních dějin českých 16.-18. stol., V. Medek: Cesta české a moravské církve staletími). Většinou se jednalo o ty, kteří byli vypovězeni ze země, ale ilegálně se vrátili. Stovky dalších byly postiženy zabavením majetku, dragonádami a galejemi. Samozřejmě to neschvalujeme a kategoricky odmítáme taková řešení. Jenže v protestantských zemích se chovali vůči katolíkům mnohem hůř, např. počty popravených vyznavačů pravé víry Kristovy v Anglii za vlády Alžběty I. v 16. století během cca 50 let činí několik tisíc.

A u nás před Bílou horou? **Protestanté se zejména po Rudolfově Majestátu r. 1609, jenž jim zaručoval náboženskou svobodu, často uchýlovali k teroristickým činům. Na denním pořádku byly vandalské akty vůči kostelům a klášterům, sochy, obrazy a knihy se pálily. Vyznavači Luthera a Kalvína si libovali i v pochybných kratochvílích rouhačského oblékání krav do ornátů, ve Šternberku na jaře místo smrtky vynášeli figuru papeže, v Chomutově r. 1617 o slavnosti Božího Těla byla nesena řepa na špinavém prostěradle za zpěvu nemravných písní. Docházelo i k vraždám, po vpádu Pasovských do Prahy r. 1611**

zfanatizovaný protestantský dav pozabíjel 14 františkánů, ušlechtilý a vysoce vzdělaný probošt na Karlově Kašpar Čepl byl ubit sekerou. V Litomyšli kalvínská lůza pod vedením učitele devět hodin mučila katolického děkana Hájka i jeho starou matku, až je utýrala k smrti. V nedalekém Litrbachu katolického kněze ubíjeli kyjem a potom usmrtili sekerou do hlavy.

Po pražské defenestraci 23. května r. 1618, která sama o sobě byla teroristickým činem odporujícím všem pravidlům křesťanské morálky, nastalo období násilné protestantizace, které zesílilo po nastolení „zimního“ krále Fridricha Falckého o rok později. **Arcibiskup Lohelius a jezuité byli vyhnáni, katolické chrámy se postupně zavíraly, katolíky protestanté násilím nutili zřeknout se víry. Obětí tohoto pronásledování katolíků se stal r. 1620 sv. Jan Sarkander. Fridrich Falcký spolu s českými odbojnými stavy se obrátil o pomoc k sedmihradskému magnátovi Bethlenovi Gáborovi a dokonce i k tureckému u sultánovi. Bethlenova vojska zle řádila především na Moravě, Turci vtrhli na jižní Moravu až po bělohorské bitvě na opětovné pozvání protestantských šlechticů hraběte Matyáše Thurna a Ladislava Velena ze Žerotína. Všude zabíjeli, pálili a drancovali. Povraždili cca 10 tisíc lidí, dalších 10 tisíc žen a dětí odvěkli do otroctví, dívky do harémů pašů a vezírů.**

Thurnova armáda táhla na Vídeň, v jižních Čechách hrozil Thurn katolickým obyvatelům Českého Krumlova a Českých Budějovic, že neušetří ani dítě v lůně matky, když se nevzdají. Jeho vojáci masově vraždili a loupili, takže vyvolali odpor i protestantského obyvatelstva, které potom v hojné míře konvertovalo do Katolické církve. I po bitvě na Bílé hoře protestantská vojska pobíjela katolíky na Smiřicku a Novoměstecu, řada katolických kněží byla povražděna. Totéž činila později během třicetileté války i švédská vojska. Je snad nemorální, když katoličtí obyvatelé Prahy před nimi bránili své město a vzývali o pomoc Pannu Marii? A je nemorální, když poté, co jejich prosba k Matce Boží byla vyslyšena, jí postavili jako výraz vděčnosti pomník?

Kazateli Černému vadí, že v těchto místech na Staroměstském náměstí byl r. 1422 zavražděn Jan Želivský a došlo k popravě 27 příslušníků českých stavů. Jenže **kdo to byl Želivský? Několikanásobný vrah, zodpovědný za první pražskou defenestraci, kdy pražští konšelé a úředníci skončili probodeni na husitských kopích, poté dával fyzicky likvidovat své odpůrce.** Nad takovým mužem roní pan Černý krokodýlí slzy? A 27 popravených „českých“ šlechticů a měšťanů? Úmyslně toto slovo dávám do uvozovek, neboť většina jich vůbec neuměla česky. Ale jaký je jejich morální profil? Kryštof Harant a Kaplíř ze Sulevic bojovali jako velitelé v Thurnově armádě a mají podíl na jejím vraždění a plnění, všichni potom byli vinni křivopřísežnictvím a zradou legitimně zvoleného panovníka.

Tato odvrácená tvář českého protestantismu je pánům Černému a spol. nepříjemná, proto ten hysterický boj proti znovuobnovení mariánského sloupu. Vůbec se nedivím panu kardinálu Dukovi, že ukončil rozhlasovou debatu s ním, já bych na jeho místě jednal úplně stejně. Dokud protestanté budou neustále podsouvat katolíkům pobělohorskou netoleranci a násilí a odmítnou připustit, že v těchto dobách se chovali přinejmenším stejně, potom žádný ekumenický dialog není možný – a to ještě nehovořím o husitství, k němuž se čeští evangelíci všech směrů hrdě hlásí, i když se jednalo o genocidu desetitisíců katolíků.

Ono koneckonců mluvit tady o dialogu a ekuméně je už samo o sobě pochybné. Ne, nejsem nepřátelsky zaujatý vůči evangelíkům. Poznal jsem jich nemálo a u některých z nich si vážím jejich zápalu pro Krista a ochoty přinášet i oběti pro evangelium. Mnozí protestantští pastoři i věřící trpí kvůli víře v Krista v koncentračních táborech nebo krvácejí na popravištích v komunistické Severní Koreji, v Číně a v muslimských zemích. Dívám se na ně s úctou. To ale nic nemění na tom, že pravda

je pouze v Katolické církvi a pravý ekumenismus je pouze ekumenismem návratu. Tradiční katolík se bude k protestantům chovat vždycky slušně, ohleduplně a vstřícně, při debatě s nimi však nesmí zapřít to, co ho od nich dělí. Bude jim předkládat katolickou nauku a když ji nepřijmou, má se za ně modlit, aby k ní dospěli. Pokud s nimi najde společnou řeč ve věci potratů, homosexuality a genderismu, může i spolupracovat, ale není mu dovoleno víru v rozhovoru zředovat, aby tak zvaně „neurazil jejich přesvědčení“. Zapřením víry je mimo jiné i ponížené plazení se před nimi kvůli „pobělohorské násilné rekatolizaci“ bez zohlednění násilné protestantizace v zahraničí i u nás. O tom, že se nedívám na tyto skutečnosti zkresleně, snad nejlépe svědčí citát z Komenského Kšaftu umírající Matky na adresu Katolické církve: *„Ty ses stala macechou, změnila ses v upíra, který ssaje krev svých dětí. Odkazují králům země horlivost, by tě jako nečistou ohněm spálili.“* To je tolerance, pane doktore Černý? Potom pěkně děkuji, nechtěl bych se dočkat její konkrétní realizace v praxi.

Mariánský sloup zničila 3. listopadu r. 1918 nevěrecká lůza. Jestliže protestanté á la kazatel Černý toto schvalují a kategoricky upírají katolíkům právo odčinit toto historické bezpráví renovací oné vzácné barokní památky, tak si nemohu pomoci, ale staví se do jedné řady se všemi těmi Vrbenskými, Sauery a dalšími pochybnými levičáckými extrémisty, kteří neuměli nic budovat, jenom všechno ničit. Nota bene katolíci se tenkrát zachovali mnohem líp. R.1915 byl postaven na Staromáku Šalounův pomník Jana Husa. Katolíci by mohli rovněž říci, že je to uráží, neboť tento Hus nebyl pomníkem skutečného historického Husa, středověkého náboženského reformátora, ale symbolem tehdy módního politického antiklerikalismu, vyznačujícího se bojem za odluku Církve od státu a likvidaci náboženské výuky ve školách. Přesto když katolický spisovatel Jaroslav Durych požadoval ve 20. letech zbořit Husův pomník jako odvetu za stržení mariánského sloupu, pražský arcibiskup mons, František Kordač to kategoricky odmítl, stejně tak i jeho klérus. Kdo tedy byl a je tolerantnější, ať si odpoví každý čtenář sám.